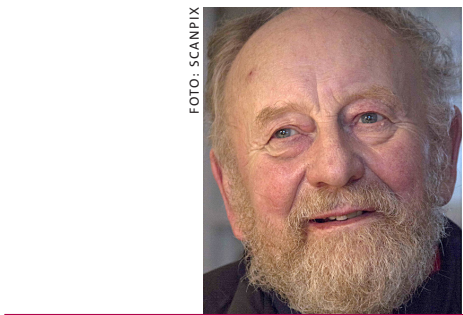

Det religiøse menneske ender som en trist farce, når der ikke længere er tvivl.

KURT WESTERGAARD, TEGNER
LÆS SIDE 15

Denne side er redigeret af Michael Sørensen

Hun maler håbet frem

Billedkunstneren Ann Lund Wahlberg har som spastisk lammet dagligt mange praktiske udfordringer, men siden barndommen har hun lært at finde ind til en fred med sit liv

AF ELSE MARIE NYGAARD
nygaard@k.dk

Et par gule træsko med ankelrem fortæller en stor del af historien om billedkunstneren Ann Lund Wahlberg. Hun husker, hvordan hun inderligt ønskede sig et par gule træsko. Men træsko er tunge og svære at holde på fødderne, når man som Ann Lund Wahlberg er lam og har meget få kræfter i benene, men ligesom veninderne ville hun også gerne have træsko. Hun fik de gule træsko. Forældrene fandt et par i den rigtige gule farve, men med en ankelrem, så hun kunne holde dem på fødderne. Oplevelsen har lagret sig i hende og står som et billede på, hvordan hun tidligt lærte, at der altid er en vej.

Ann Lund Wahlberg byder indenfor i sit arbejdsværksted ved kanalen med kig til Operaen og Amalienborg. Et vandskuret, velholdt ældre hus, som måske er det mindste hus på Holmen i København. Egentligt er det et fyrrum, men en dag kom hun forbi og tænkte, at her kunne hun indrette et værksted med plads til lærreder og maling.

Hendes mor, Inge-Lis Lund Christensen, har fortalt, at hun i de første dage af datterens liv vidste, at der var et eller andet med den nyfødte pige. Der var spil i hendes øjne, men hendes bevægelser var ikke som den tre år ældre søsters. Mens mor og datter lå på barselsgangen, var der en tekst fra Salmernes Bog i Bibelen, som på en stærk måde talte til moderen. Salme 91 er en nøgle til at forstå den tilgang, som hun og hendes forældre har haft til et liv, hvor der sjældent er noget, som er let, men heller ikke noget, som er umuligt:

"Intet ondt skal ramme dig, ingen plage skal nå dit telt, for han vil give sine engle befaling om at beskytte dig på alle dine veje. De skal bære dig på hænder, så du ikke støder din fod på nogen sten. Du kan træde på løve og slange, trampe på ungløve og øgle."

Ann Lund Wahlberg gennemgik en række undersøgelser, og da hun var fire år, fik hun diagnosen "atypisk, spastisk lammelse". På det tidspunkt havde en hverdag for længst indfundet sig i familien. En hverdag, hvor der var fokus på mennesket og ikke hindringerne.

"Mine forældre har opdraget os søskende på samme måde. Vi er blevet mødt med den samme kærlighed og de samme forventninger. Fysisk har jeg skullet have langt mere hjælp, men her var de gode til at inddrage mine søskende. På de gamle småfilm kan jeg se, hvordan mine søskende lå på gulvet og trænede med, når jeg skulle træne. Når jeg skulle til Rigshospitalet, blev det til en familietur, hvor vi var på Bakken eller i Tivoli. Mine forældre var gode til at få noget godt ud af det."

"Min mor valgte at gå hjemme de første år af mit liv, men

▲ "Jeg har udfordringer, og bag den overflade, hvor det hele måske virker enkelt, er der kampe, som kan trætte, for jeg skal planlægge og forberede mig mere mentalt og praktisk end de fleste. Jeg bliver ikke vred, men jeg kan blive ked af det og gerne kortvarigt, så prøver jeg i stedet at finde løsninger, men jeg kan altid finde en hvile i, at jeg er værdifuld," siger Ann Lund Wahlberg. – Foto: Paw Gissel.

Det er ikke altid det store, man behøver for at gøre en forskel.

ANN LUND WAHLBERG,
BILLEDKUNSTNER

det var ikke, fordi hun overbeskyttede mig," siger hun. Hun gik i den lokale børnehave, og forældrene kæmpede for, at hun skulle gå på den lokale folkeskole, hvilket ikke var kutyme den gang i 1970'erne, og hendes far, Leif Christensen, måtte sørge for, at der blev bygget en træstol, hun kunne sidde i på Kærvej Skolen, ligesom hun fik en elektrisk kørestol nærmest før, de var opfundet. Med den røde kørestol fik hun muligheden for at færdes på vejen og lege med de andre børn i kvarteret.

"Mine forældre måtte kæmpe for alle småtingene og lærte mig at være viljefast, men venlig i dialogen med myndighederne. Men vigtigst er, at det har været klart for dem, at jeg ikke havde begrænsninger, og at det nok skulle lykkes, selvom der var mange kampe," siger hun.

Hun er vokset op i et hjem, hvor kirkegang var nærmest lige så naturlig som tandbørstning. Hun har gået i søndagsskole og har gode minder fra talrige lejre i baptistkirkens regi. Det var selvfølgelig for hende at bede, men hun husker ikke, at hun har spurgt Gud, hvorfor hun skulle være afhængig af kørestol og hjælpere. Men hun mødte flere, som antog, at hun måtte have et ønske om et liv med fuld førlighed. Mennesker har ønsket at bede for, at hun skulle overvinde sit handicap, og hun har nogle gange følt det som et pres.

"Jeg syntes, jeg havde et godt liv, og jeg følte en fred og en glæde i det liv. Hvis andre synes, at man skal bedes for, så er det, som om man skal blive en anden," siger hun.

Da hun var 15 år, besøgte den svenske præst Hans Jansson deres lokale menighed i Pandrup. Som så ofte før var hun sammen med sin familie taget til møde i kirken. Den svenske præst afsluttede med at opfordre til, at man kunne komme frem, hvis man ønskede at blive bedt for.

"Jeg vidste godt, at mange folk syntes, at det var oplagt, at jeg skulle gå op. Det første, man tænker, når man ser et menneske i en kørestol, er, at det ville være dejligt at kunne rejse sig fra kørestolen. Jeg

sad og var splittet mellem, om jeg skulle gå frem til forbøn, eller om jeg skule blive. Min søster og jeg er tætte og kan nogle gange tale bare ved at se på hinanden. Jeg tænkte, hvis hun så på mig, så ville jeg gå op," siger hun.

De to søstre gik frem, og mange fra menigheden rejste sig og sluttede kreds om Ann Lund Wahlberg.

"Mens de gjorde det, skete der noget, som jeg aldrig har oplevet før eller siden. Jeg hørte, hvad jeg opfatter som Guds stemme, som sagde, at jeg ikke skulle helbredes, og at der var noget, jeg skulle bruges til. Folk bad, og jeg tænkte, hvad jeg skulle gøre, for dengang var jeg ret genert. Et par minutter senere afbrød Hans Jansson menigheden og sagde, at han fornemmede, at Gud sagde til ham, at vi ikke skulle bede for min helbredelse, og at Gud ville bruge mig," siger hun.

Det er snart 30 år siden, men i tankerne er hun ofte vendt tilbage til den aften i Pandrup.

"Det forsikrede mig i den fred, jeg altid har følt omkring mit liv. Jeg har udfordringer, og bag den overflade, hvor det hele måske virker enkelt, er der kampe, som kan trætte, for jeg skal planlægge og forberede mig mere mentalt og praktisk end de fleste. Jeg bliver ikke vred,

men jeg kan blive ked af det og gerne kortvarigt, så prøver jeg i stedet at finde løsninger, men jeg kan altid finde en hvile i, at jeg er værdifuld og kan bruges til noget, fordi den oplevelse så stærkt understregede det," siger hun.

Ann Lund Wahlbergs forældre ønskede, at hun skulle have mulighed for at leve et liv, som lignede hendes jævnaldrendes, selvom hun er afhængig af praktisk hjælp. Og det ønske er blevet indfriet. Hun har været på efterskole, gået i gymnasiet, været på bibelskole og taget sig tid til at rejse Jorden rundt som backpacker med venner, som fungerede som hendes hjælpere på turen. Hun læste til socialrådgiver og havde set for sig, at hun skulle arbejde med handicappede, men hun valgte i stedet at forfølge en drøm.

Da hun var yngre, kunne hun godt bruge sine hænder lidt, men tidligt begyndte hun at bruge munden, når hun legede. Det er, som om hun har udviklet finmotorik i læberne. Ligesom veninderne tegnede hun med tuscher, som hun holdt med munden. Når hun i dag ser på sine gamle tegninger, kan hun se, at hun ofte tegnede noget af det, hun ikke kunne: Danse ballet eller lave gymnastik, for så var det, som om hun også dansede.

Liv&Sjæl

Kristeligt Dagblad Fredag 13. februar 2015

ANN LUND WAHLBERG

► **43 år og billedkunstner.** Hun maler med munden, da hun siden fødslen har været spastisk lammet fra halsen og ned. Hun er født og opvokset i Aabybro og er student fra Nørresundby Gymnasium. I 1997 blev hun uddannet socialrådgiver. Hun udstiller jævnligt. Hun har tidligere holdt foredrag, og i sommer fortalte hun om sit liv og livssyn på en conference arrangeret af nonprofit-organisationen TedX Talk. Hun er gift med arkitekt Peter Wahlberg. Familien tæller desuden tre piger.

de tog telefonen til hjælp. De mødtes over en kop kaffe, og venskabet udviklede sig til en forelskelse.

"Da jeg var yngre, tænkte jeg, at jeg skulle finde en kristen mand, men i et syn så jeg Peter. Da jeg mødte ham, vidste jeg, at han var den helt rigtige mand for mig," siger hun.

Et år efter blev de gift, og hun flyttede fra Nørresundby til en lejlighed på Holmen i København, hvor han boede med sin datter. Et stort skifte, og forbindelsen til Nordjylland og netværket dér er blevet bevaret med et sommerhus i Gjøl.

Der er langt mellem kvinder med et handicap som Ann Lund Wahlberg, som bliver mødere, men i 2008 kom Stella til verden, og i 2013 blev Elisa født, og familien lever i dag et småbørnsliv som så mange andres.

"Mine børn er hurtigt blevet gode til at modtage beskeder, for jeg kan ikke vise dem, hvad de skal gøre, eller gøre tingene for dem, men jeg kan forklare og sætte ord på, og jeg har meget sprog," siger hun.

Når man ser sig om i værkstedet, er der en del engle på malerierne. Ann Lund Wahlberg tror på, at alle mennesker er kaldet til at være engle for hinanden: Sendebud om noget godt.

"Lever vi i fred med os selv, og forstår vi, hvor betydningsfulde vi er, så kan vi række ud og være noget for mennesker omkring os og på en måde være som engle for hinanden," siger hun.

For mange år siden så hun en mand i en kørestol blive hjulpet ud af et tog på en banegård. Alle, som gik forbi ham, smilede, og hun tænkte, hvad der mon var med denne mand, siden han kaldte smil frem i folks ansigter.

"Det viste sig, at vi skulle til den samme conference. Han kunne ikke bevæge sig ret meget, kunne dårligt sidde oprejst i kørestolen, og han kunne ikke tale, men når man havde mødt hans smil, blev man glad. Jeg kan smile til folk, og det betyder rigtig meget i mødet med mennesker, hvis man smiler. Det er ikke altid det store, man behøver for at gøre en forskel."

PERMANENTE UDSILLINGER:
TH. PHILIPSEN

LOKALHISTORISK UDSILLING:
KASTRUP GLAS 1847-1979

KASTRUPGÅRDSAMLINGEN

ERIK A. FRANDBSEN

DET GRAFISKE VÆRK
RETROSPEKTIV

09.10.14 – 22.02.15

WWW.KASTRUPGAARDSAMLINGEN.DK
TIRSDAG – SØNDAG 14 – 17 · ØNSDAG 14 – 20 · MANDAG LUKKET
KASTRUPVEJ 399 · BUS 2A & 5A · METRO TIL KASTRUP ST.

Vadehavet & marsken

Natur- og kulturvandring

5. - 11. juli 2015

Oplev et af Nordeuropas mest fascinerende naturområder.

Vi tager på fire heldagsudflugter; til Nordfrisland, hvor vi vandrer over vaden mellem øerne Amrum og Föhr, til marskens hovedstad Ribe og Ballum, til Fanø og landsbyen Sønderho, og til Mandø og videre til Danmarks størst sandøken Koresand, hvortil vi kører med traktorbusen.

Pris 4.500 kr.

www.rhscole.dk · info@rhscole.dk · Tlf.: 7484 2284

Løgumkloster Refugium

Tur til Helgoland

23. - 26. maj

Den lille ø Helgoland byder ikke bare på en lang, dramatisk historie, men også på et utal af unikke naturoplevelser. Klipperne rejser sig 60 meter over havet, og sælerne og de sjældne havfugle inviterer gæsterne helt tæt på.

Overnatning på Helgoland og forberedende dage på refugiet med film, foredrag og musik.

Pris fra kr. 4.355,-
Arrangeret i samarbejde med Sort Safari

www.loegumkloster-refugium.dk
Tlf. 74 74 33 01 · mail@loegumkloster-refugium.dk

DVD:

Himlen findes virkelig

Film over bogen af samme navn.

Udkommer i dag – bestil allerede nu hos

ProRex

kr. 149,95 på www.prorex.dk